

JUBILEUMSSKRIFT

1900 - 1975

FÖRORD

Alfta Gymnastik- & Idrottsförening är 75 år den 10 november 1975. Med anledning av detta har vi efter bästa förmåga gjort en sammanfattning och påbyggnad från tidigare samlade noteringar. Det är föreningens och dess medlemmars arbete och utveckling vi försökt föreviga.

Om något våra medlemmar anser vara värdefullt, men som ej kommit med, har det ej varit vår mening att medvetet utelämna detta.

Källa till denna skrifts innehåll har utgjorts av tidigare jubileumshäften, protokoll, årsberättelser och statistik samt även minnesgoda föreningsmedlemmar.

Till samtliga, som därtill medverkat, uttalar vi vårt varma tack.

Alfta i November 1975.

Alfta Gymnastik- & Idrottsförening

Lennart Kiltorp	Enar Eriksson
Ordförande	Sekreterare

ALLMÄNT

75-åringen Alfta Gymnastik- & Idrottsförening är till åldern den 3:e av Hälsinglands idrottssammanslutningar. Idrotten har således mycket gamla anor i Alfta. Hur det hela började? Föreningens tillkomst och utveckling, dess betydelse för traktens innevånare i allmänhet och ungdomen i synnerhet. Med denna kavalkad - som absolut inte gör anspråk på att vara fullständig - vill vi försöka analysera detta och påminna om viktigare händelser.

Är Ni intresserad av en "utflykt med AGIF genom 75 år" så håll till godo med följande:

Bland ungdomen i Alfta spirade alltså intresset för idrott och friluftsliv redan vid sekelskiftet. Vid den tidpunkten var man dock ute på landsbygden lite skeptiskt inställd till detta med sport. Tok och fåneri, bättre passande snobbiga stadsbor, ansåg många. Tydligt kände sig heller ingen av ortens egna söner kapabla att ställa sig i spetsen för ett så vidlyftigt företag som bildandet av en idrottsförening innebar på den tiden. Initiativtagare till föreningens bildande blev från Ockelbo inflyttade gymnastikdirektören Jan Carl Brummer. Den 10 november år 1900 kallade nämligen denne Brummer till en sammankomst på dåvarande Gästgivargården i syfte att bilda en gymnastikförening. Planer på att bedriva allmän idrott fanns också.

J. C. BRUMMER

Föreningens stiftare samt dess ordförande åren 1900-1903. Död 1908

Någon rusning åstadkom inte uppmaningen som hörsammats endast av dessa sju herrar: J Engman, K Ekstedt, EA Carlsson, J Boman, OF Isberg, J Ågren och JC Brummer. Den diskussionen som denna lilla församling förde, utmynnade i ett beslut att bilda Alfta Gymnastikförening. Med tiden utvidgades föreningens verksamhet vilket fick till följd att nuvarande namnet antogs. Till föreningens förste ordförande utsågs Jan Carl Brummer, sekreterare blev John Ågren. Materialanskaffningen var förstas ett problem, troligen av ekonomisk natur. Innan första sammanträdet avslutades hade emellertid den nystartade klubben begåvats med lite starthjälp. Sista paragrafen i det protokoll som fördes den gången lyder nämligen: "Ordf Brummer utlofvade att till föreningen skänka 24 st stafvar lämpliga för stafgymnastik. Herr Engman utlofvade att skänka en sparkboll. Härefter förklarade ordförande sammanträdet avslutat. Och beslöts att nästa sammankomst skulle hållas å föreningens blifvande lokal i Born den 17 nov kl 8,30 em."

JOHN ÅGREN

Sekreterare 1900, kassör 1901–1903, ordförande
1904–1908 samt hedersledamot. Död 1950

J. R. HEDLUND

Materielförvaltare 1900–1901

Inomhusgymnastiken kom till en början att dominera föreningens verksamhet. Innan man fick tillgång till en lämplig lokal i skolan vid kyrkan måste den dock bedrivas i rätt blygsam skala.

Den 4 maj 1901 kan anses som en märkesdag. Föreningen anordnade då sitt första offentliga uppträdande. En trupp om 12 man höll gymnastikuppvisning inför en fullsatt lokal. Vinterns gymnastikkvällar ägnades under sommartid åt "övningar i bollspel" d v s fotboll. Även i det sammanhanget var det naturligtvis brist på duglig arena för ändamålet. De s k Långsvalarna hos Engmans som förhyrts fick duga som fotbollsplan.

Vintertid bedrevs också både skridsko- och skidsport. På en av granar omgärdad bana vid Kyrktjärn anordnades sålunda dans för de som idkade skridskoåkning. En händelse som då allmänt satte sinnena i rörelse fick följande indignerade skildring i årsrapporten: "Någon dag sedan skridskobanan iordningställdes för "isgala" hade mot densamma begåtts ett attentat, obekant av illvilja eller okynne, i form av utströende av säcktals med sand över det av granar inhägnade området." En kombination av skidlöpning, sparkstöttingsåkning och gång utgjorde den första egentliga vintertävlingen. På ett mycket tidigt stadium kom dock fotbollen att framstå som huvudgrenen på föreningens program. Planfrågan var fortfarande brännande och fotbollsutövarna förde länge en ambulerande tillvaro mellan olika platser.

1914 skönjdes dock en lösning på problemet när området vid nuvarande idrottsplatsen Forsparken inköptes av föreningen. Uppförandet av dansbanan som skulle finansiera verksamheten vidtog även samma år och kunde invigas redan den 1 juni.

Den varje åt återkommande höstfesten, en föregångare till dagens stormässa var bästa kassapjäsen, som alltid gav ett anseeligt och efterlängtat tillskott i kassan. Därmed blev föreningens ekonomiska situation också stabilare.

1921 utvidgades fotbollsplanen till 100 x 50 meter, vilka mått då krävdes för att få arrangera "viktigare matcher". För den skull ansågs dock inte idrottsplatsen fylla kraven på en tidsenlig sådan. Den allmänna idrotten utövades nu mera allvarligt också på våra breddgrader, men ansågs inte få något fäste inom föreningen på grund av bristfälliga träningsmöjligheter. I 1927 års verksamhetsberättelse uttrycker man också missnöje över denna belägenhet. Där finner man bl a följande: " -- Det vore på tiden att föreningen började tänka på denna sak. Föreningen har förut tvenne gånger, år 1915 och 1916, hos Sveriges Centralförening för idrottens främjande sökt anslag för idrottsplatsen. Dessa ansökningar ha dock ej lämnat något resultat, men stora utsikter finnes, att ännu en ansökan, rätt skött, skall leda till resultat." Även nu blev emellertid beslutet negativt och inte förrän 1933 kunde drömmen om Forsparkens utbyggnad förverkligas.

I nämnda årsberättelse heter det: "Större delen av de upplånade medlen (7.500,-) har nedlagts i anläggandet av en tidsenlig idrottsplats med kast-, hopp- och löparbanor, som nu står i det närmaste färdig att tagas i bruk. Vi få på samma gång uttala vårt offentliga tack till de medlemmar, som hjälpt oss med anskaffningen av dessa pengar. Den totala kostnaden för idrottsanläggningen har belöpt sig till över 13.000,- kronor varav 6.500,- kronor erhållits som landstingsbidrag för lindrande av arbetslösheten inom socknen."

JOHN BOMAN

Kassör 1904 - 1930, hedersledamot

R. P. PERSSON

Ordförande 1909 - 1912 och 1921 - 1931 samt
hedersledamot. Död 1946

När idrottsplatsen i samband med föreningens 35-årsjubileum invigdes av Riksidrottsförbundets representant kapten Gunnar Grubb den 30 juni 1935 utbrast denne också helt spontant i sitt invigningstal: "Vi stå här på en av de vackraste och vackrast belägna idrottsplatser som finnes". Konkurrenten parkägare emellan hårdnade också på 30-talet, varför endast attraktioner av yppersta klass dugde att bjuda den alltmer fordrande publiken på. Genom att hänga med i utvecklingen klarade sig dock AGIF hyggligt i konkurrenten. En ny stor dansbana uppfördes i samband med idrottsplatsens färdigställande. En ingående uppsnyggning och planering av parkområdet med bl a stenmur längs älvstranden vidtogs också. Största delen åstadkoms helt genom frivilligt arbete. Föreningens strävan att snarast få sin idrottsanläggning i någorlunda ändamålsenligt skick resulterade trots detta i att man måste ikläda sig stora skulder. Trots allt kunde ytterligare förbättringar och kompletteringar göras de närmaste åren.

1939 anlades tennisbanan vid fotbollsplanens västra sida.

1940 fick idrottsutövarna tillgång till nya större och bekvämare omklädnadsrum med bastu.

1941 stod entrén till parken i tur att få en mer tilltalande fasad.

1944 uppfördes friluftsscenen.

Drivandet av idrottsverksamheten, förbättringarna som gjordes på idrottsanläggningen, och kunde utföras ända in på 60-talet, finanserades i stort sett genom det goda kassatillskott Stormässan årligen brukade utgöra.

I modern tid har sålunda läktare tillbyggts vid fotbollsplanen 1956. När ishockeyn 1947 togs upp på programmet förhyrdes ett område vid järnvägsstationen för bedrivande av denna gren. 1960 iordningställdes dock genom Alfta kommuns försorg ett område vid Forsparken så att även den sporten kunde flytta "hem" till Alfta-idrottens högborg. Den nu befintliga omklädningspaviljongen med klubblokal uppfördes 1965, även nu med kommunen som huvudansvarig, men med benäget frivilligt bistånd från AGIF-medlemmars sida.

1972 är Alfta GIF ej längre ägare till sin genom mycket idogt frivilligt arbete framskapade idrottsplats. Enligt kontrakt och avtal av den 30 november 1971 övergick hela Forsparksområdet med idrottsplats, nöjesanläggning och inventarier den 1 april 1972 i Alfta kommuns ägo.

Alfta GIF:s stolthet idrotts- och festplatsen Forsparken har under 70-talet sålts till Alfta kommun.

1973. På gamla ishockeybanans plats vid Forsparken stod nu distriktets första ishall klar att tagas i bruk. AGIF blev därmed första hälsingeklubb som kunde utöva denna sport i inomhusmiljö. Därmed har det verk våra aktade förkämpar under primitiva förhållanden lade grunden till en novemberdag år 1900, gått in i ännu en ny epok.

Alfta GIF:s 75-åriga historia är alltså rik på minnen. I det idrottsliga utbytet med andra klubbar har fullt förståeligt med- och motgångar växlat genom åren. Ingen förening befinner sig ju ständigt på toppen. Vid en återblick på vad som presterats inom de olika grenarna framgår dock att man i samtliga någon period intagit positioner som gjort AGIF:s namn aktat i konkurrensen.

FOTBOLL

Föreningen kan räknas till pionjärerna bland distriktets fotbollsutövande klubbar. Det var också under mycket primitiva förhållanden det hela började. "Titta dom sparkar ju med huvudet", var t ex uttryck som de i långbyxor och kepsar utrustade spelarna fick höra när de i seklets början någon gång försökte sig på konststycket att nicka bollen. Det först kända resultatet daterar sig från 1903. Matchen utkämpades mellan två "hemmalag", Alfta GIF - IFK Alfta (också kallat Örnen) resultat 0 - 2. Utbytet med främmande lag inleddes kommande år. Mot Bollnäs blev det rejält med smörj, 2 - 8. AGIF:s stiftare JC Brummer som ju kom från Ockelbo ordnade sedan pokalmatcher mot gästrikklubben, varvid följande resultat uppnåddes: 1904 0 - 0, 1905 3 - 0, 1906 0 - 2, 1909 2 - 5.

Under 1910 blev det allt livligare på fotbollsfronten. Drivande krafter var eldsjälarna Karl Modig och John Boman, som propagerade intensivt för sportens utveckling.

1915 blev ett märkesår för läderkulssportens utövare som nu kunde ta Forsparkens gräsmatta i besittning. Idrottsplatsens tillkomst var i första hand ett verk av herrar Hjalmar Olsson, John Boman och "Per Ers" Edvard Jonsson, vilka tillsammans med "Ruta" Per Persson uppoffrade sig mycket för alftafotbollen. År 1915 har ännu en viktig sak att berätta. Voxnadalens fotbollsklubb, sammansatt av spelare från Alfta-Edsbyn, bildades. Laget kom med i seriesystemet och utkämpade även DM-matcher. Klubben var verksam fram till 1917, så segern i Södra Hälsinglands Fotbollsserie hemfördes. Strands IF från Hudiksvall som vann norra serien blev tyvärr för svåra i finalen och segrade med 3 - 1 på Forsparken.

I andra möten blev det dock bättre utdelning, Bollnäs fick t ex på moppe med 7 - 1 i en Långnäs-match det året. Huvudfigurerna och stommen i Alftalaget utgjordes då tidvis av "semestrande" studenter. Av den anledningen kan Alfta

också stoltsera med att ha haft amiral Strömbäck i sina led. Vidare kan av den generationen nämnas fruktade centern John Ågren, en kämpe som ägnade Afta GIF stora tjänster även i övrigt.

1922. Första riktiga storfrämmandet på Forsparken, allsvenska Djurgårdens IF uppvisningsspelade och tryckte dit hemmalaget med 5 - 0. Triangelturneringen Afta-Edsbyn-Bollnäs lockade stora åskådarskaror till Forsparken 1924. Särskilt imponerad var man då av Aftas center Torsten Askeröth, åren 1922 - 1928 Hälsinglands mest fruktade på posten. Afta stod som segrare i 1924 års turnering efter följande resultat: Afta-Edsbyn 5 - 4, Bollnäs-Afta 1 - 1, Edsbyn-Afta 2 - 4, Afta-Bollnäs 1 - 1.

1928 var det något dystrare tider. Laget kämpade i botten av Hälsingserien. Sista matchen mot Edsbyn blev avgörande för vilket av lagen som skulle få lämna båten. Giffarna klarade sig med oavgjort, Byn måste vinna. Edsbyn ledde i paus med 3 - 0, men Afta kunde efter en formidabel spurt ordna en bejublad 4 - 3-triumf och därmed nytt kontrakt.

Drygt tio år senare, närmare bestämt 1939, började framgångarna komma. Efter finalseger med 7 - 0 över Strömsbruk på Forsparken stod Afta som serievinnare och tog för första gången steget upp i nationella seriesystemet, div 3 Sydöstra Uppsvenskan. Nya intressanta lag kom därmed att gästa Forsparken. Fotbollsintresset i bygden steg nu åtskilliga grader. Afta fann sig också väl tillrätta i det förnämre sällskapet. Flera sensationella segrar inkasserades under debutåret i den högre serien. Första offret blev Sundsvall som besegrades med 1 - 0 på Forsparken hösten 1939.

UPPSVENSKA SERIEVINNARNA 1944-1945

Stående fr. v. H. Jönsson, lagl., J. Jönsson, H. Callmyr, C. Lundberg, L. Mårtens, S. Larsson, I. Kvick, I. Nordén, I. Larsson, lagf. Knästående fr. v. G. Östberg, N. Norling, G. Nordkvist, L. Jönsson, E. Norling

1941. Afta för första och hittills enda gången i DM-final. Starka div 2-laget Ljusne AIK trimferade med hela 8 - 1 på Forsparken.

1943. Forsparken gästades av allsvenska IF Elfsborg från Borås som hade all möda i världen att greja en 2 - 1-seger efter fantomspel av Göte Nordqvist i Afta-målet.

1944. Fotbollsfeber i Afta efter lyckad seriestart. Giffarna svek heller inte sina många anhängare som med spånt intresse följde fortsättningen.

1945. Klart för renodlad seriefinal uppe i Strömsbruk på våren. Afta klarade biffen efter strålande spel, segern skrevs till 3 - 1. Inge Nordén avgjorde med två mål. Den mest lysande epoken i Aftas fotbollshistoria hade därmed nått sin kulmen. AGIF var nämligen klart för kval till div 2 Norra. Kvalmotståndare var Långshyttans AIK, som fick inleda med hemmamatch, och där segrade med 1 - 0. Inför 1200 personer på Forsparken tog Afta revansch med 2 - 1 i returmötet. Därmed måste en tredje match tillgripas. Den gick på Strömvallen i Gävle. Tyvärr fick Afta bita i gräset. Långshyttan vann på nytt med 1 - 0.

Det ärorikaste laget under föreningens minst 72-åriga fotbollsutövande: Göte Nordqvist, Nils Norling, Lars Jonsson, Gunnar Östberg, Lars Mårtens, Erik Norling, Jonas Jonsson, Henry Callmyr, Clyde Lundberg, Ivar Quick, Sigvard Larsson och Inge Nordén.

Sedan ett lag varit så nära att uppnå ett hägrande mål men missat, brukar i regel en reaktion komma. AGIF var i det fallet inget undantag. En viss tillbakagång började snart märkas.

1947. Edsbyn återfanns nu för första gången på länge i samma serie som Afta. Voxnadsderbyna i div 3 Södra Nordsvenskan mellan grannklubbarna drog nu stora åskådarmassor till arenorna. Nytt publikrekord för fotboll på Forsparken och i Voxnadalen med 1613 betalande noterades i det årets höstfinal Afta-Edsbyn (resultat 1 - 1).

1959. Seriefinal mot Edsbyn på Forsparken. Byn triumferade med hela 7 - 1. Stor publiktillslutning som finanserade nästan hela säsongens verksamhet noterades också nu.

1964. Sektionen anser i sin årsrapport att det är den dystraste som lämnats i AGIF:s fotbollshistoria. Laget fick ta steget ner i hälsingeseerien, efter att i 25 år ha tillhört nationella seriesystemet. Därefter började motigheterna på allvar. Träningsintresset var minimalt, spelarna började fly det sjunkande skeppet o s v. Jubileumsåret 1970 blev också ännu dystrare. Botten nåddes i och med att laget förpassades ännu längre ner på serieskalan. En mycket olycklig säsong resulterade i degradering till hälsingeseerien klass 2. 1974. Äntligen. Giffarna åter i hälsingeseerien efter att ha hemfört första seriesegern på 29 år.

Alfta GIF har genom åren fostrat många fina fotbollsspelare som även representerat landskapslaget vid ett flertal tillfällen. Av dessa minns man särskilt snabbe högerflyern Sven Persson som tillsammans med eminente speluppläggaren Henry Callmyr svarade för många uppmärksammade insatser för Alfta och Hälsingland under slutet av fyrtio- och början på femtiotalet. Gunnar Östberg, Inge Nordén, Nils Norling och smidige greppsäkre målvakten Göte Nordqvist anlätades också i landskapslaget av den generationen, liksom Olle Algotsson årtiondet senare.

I början av 60-talet kom så Sten Åkerlind, Yngve Alfredsson, Roger Baggström och något senare Mats Olsson och Per Arne Boberg, vilka samtliga lämnade Alfta i början av sin karriär och gjort sina namn mest aktade i andra klubbar.

1975 såg också ut att bli ett dystert jubileumsår för fotbollen. När bara två omgångar återstod parkerade Alfta fortfarande på nedflyttningsplats i serien. Grabbarna tog sig emellertid samman och grejade nytt kontrakt efter bra spel som ledde till segrar i de avgörande drabbningarna.

FOTBOLL A-LAGET

Stående: A Mårtens, PÅ Apelgren, K Persson, M Hest,
L Hallberg, S Törngren, B Lindgren, BO Olsson,
E Eriksson.

Knästående: K Höglund, O Nyholm, R Wahlman, JA Olsson,
K Berth, T Rödin.

FOTBOLL POJKLAGET

Stående: PE Algotsson, D Johansson, B Axell, LM Keller,
PE Forslund, L Callmyr, O Thelin, S Matsson,
T Aitberg.

Knästående: S Jonsson, A Persson, K Häggman, S Friberg,
PE Johansson, A Aitberg, I Jonsson, T Linngård.

FOTBOLL JUNIORLAGET

Stående: PE Algotsson, T Linngård, S Jonsson, S Matsson,
LM Keller, T Hansson, K Häggman, O Thelin,
A Aitberg, T Aitberg.

Knästående: I Eriksson, B Johansson, I Jonsson, PE Johansson,
S Friberg, PE Härtens.

SKIDOR

Skidlöpning har funnits på Alfta GIF,s program alltifrån början. De allra tidigaste protokollen upptaga anteckningar om beslut att bedriva skidsport. Den först kända formen av tävlan i sammanhanget måste betraktas som originell. Den bestod i en kraftmätning mellan skidlöpare, sparkstöttingsåkare och gångare. Starten skedde vid Ovanåkers station, målet var förlagt till Lomtjärn, på vars is det samtidigt hölls en uppskattad fest. Två tävlande av varje kategori ställde upp i detta unika evanemang som ägde rum den 24 februari 1901 och nog får antagas ha varit premiär för skidlöpning i Alfta. Resultatet blev hedrande för de båda deltagande skidlöparna. I denna AGIF,s första tävling uppnåddes nämligen följande placeringar och tider: 1. J Hedlund (skidor) 1 tim 2 min. 2. KJ Söderberg (skidor) 1 tim 3 min. 3. J Norell (sparkstötting) 1 tim 4 min 30 sek. 4. E Carlsson (sparkstötting) 1 tim 6 min. 5. O Olsson (gång) 1 tim 9 min. 6. JC Brummer (gång) 1 tim 20 min. Därefter är det bristfälligt vad anbelangar resultat från tävlingar i rullorna. Anteckningarna berör mer det organisatoriska. Av protokollen framgår att en skidavdelning bildades den 5 mars 1902. För att belysa att även dätida ansvariga inom föreningsstyrelsen hade svårigheter att brottas med kan nämnas att "revision av skidavdelningens räkenskaper ej kunnat verkställas på grund av att kassamannen avvikit från orten medtagande både kassa och räkenskaper". Allt enligt protokoll av den 30 december 1903.

1904 tävlades det på olika sträckor från 2,5 till 30 km. Resultatlistor som kunna berätta om utgången saknas. Nils Åsberg vann klart 30 km-loppet enligt vad en minnesgod gammal entusiast berättat. Nils Veglin från Norrby blev tvåa. Därefter följde några "utsocknes" som vår sagesman ej lagt på minnet. 3-mils-starten ägde rum vid Voxna station, varifrån man följde vägar och sjöar till Kyrktjärn i Alfta där målet var beläget.

Några roliga episoder erinrar sig den minnesgode också från en tävling i Bollnäs GIF,s regi. Två Alftaåkare "Stafs" Olof Edling och Jonas Larsson, kallad "Smärten" deltog i loppet som startade i Arbrå med mål vid kyrkvallarna i Alfta. "Smärten" som var känd för att inte göra sig någon större brådska stannade i Sörgalven för att dricka kaffe. Med tanke härpå får 4:e placeringen anses hedersam. När man enligt den tidens sed rusade till för att lossa skidorna på de tävlande efter hand som de kom i mål visade det sig att "Stafs-Olle" som blev 2:a i loppet, spikat fast näverskorna på sina skidor.

Ett protokoll av den 10 mars 1907 vittnar om svalt intresse för skidåkning. Där heter det bl a: "Föreningen beslöt att AGIF skall utträda ur Gävleborgs Läns Skidförbund, och att de medaljer som förbundet tillställt föreningen att delas ut inom AGIF skall återsändas."

Drabbningarna mellan Afta och Edsbyn gällande ett vandringspris att erövras visst antal gånger var 20-talets stora begivenhet. Efter åtskilligt vandrande mellan de båda föreningarna stannade "kannan" till slut hos Edsbyn. Hårda bataljer levererade dock Bror Brickman, bröderna Blomkvist, Ivar Björklund, Hilmer Isberg, Melker Sool m fl innan striden var avgjord.

Efter ett rätt långt uppehåll gav sig Bror Brickman tävlandet i våld igen på 30-talet. Brickmans stronga insatser gjorde att intresset för gamet åter vaknade inom föreningen, och fler ungdomar kastade sig med i leken. Av de nya förmågorna imponerade Sven Svensson stort och framstod såsmåningom som Aftas störste genom tiderna inom gebitet. Hans meritförteckning upptar bl a tre första placeringar i DM, 7:a på 30 km och 10:a på 15 km blev facit av Svenssons SM-deltagande i Sundsvall 1940. 17:e placeringen i Holmenkollen samma år får också anses hedrande i det förnäma sällskapet.

BROR BRICKMAN

framgångsrik oldboy på skidor i orientering och längdskidåkning. Hedersledamot

SVEN SVENSSON

ett av Aftas stora namn inom skidsporten

Bror Brickman skar sina största lagrar under oldboysåldern. I denna klass var 1:a placeringen i regel vikt för honom vid alla större tävlingar i Hälsingland åren 1930 - 1935. Många gånger uppnådde han tider som skulle gett framskjutna placeringar i högre klasser. Vid SM i Falun 1935 segrade Brickman på såväl 30 som 50 km. På 5-milen räckte förtiden till en 6:e plats i hela tävlingen.

I Brickmans och Svenssons kölvatten följde många bra åkare varför Alfta hävdade sig fint i lagsammanhang de närmaste åren och lade beslag på många DM-titlar av vilka några återges här:

1939, 30 km i Bollnäs (Sven Svensson, Erik Svensson, Knut Björklund), 15 km i Kilafors (Sven Svensson, Erik Svensson, Helmer Hansson), 1941, 30 km i Alfta (Sven Svensson, Olle Wiklund, Hans Hansson), 50 km i Ljusne (Sven Svensson, Hans Hansson, Olle Wiklund). Den sistnämnde identisk med vasaloppskämpen Olle Wiklund från Bergvik som detta år förstärkte Alfta och gjorde AGIF:s namn aktat även genom sin förnäma andra placering i Vasaloppet.

Skidbudkavle blev också på ropet i Alfta under 30-talet, som var föreningens bästa skidår. Här uppnåddes en del nämnvärda framgångar även i SM-sammanhang. 1938 i Arbrå, 5:e lagpris (Algot Östh, Knut Björklund, Sven Svensson), 1945 i Grangärde, 6:e lagpris (Knut Björklund, Erland Veglin, Karl Blom).

Därefter har det varit tunnsåddare med Giffarnas framgångar i skidspåren. 1959 blev det i skidbudkavle en 2:a placering i BM genom trion Enar Hedberg, Lennart Lindkvist, Evert Svedberg. Endast 13 sekunder skiljde till segrande Rehns BK.

60-talets största framgångar nådde kavletrion Enar Hedberg, Stig Danielsson, Göran Junevik. Dessa svarade för fina individuella prestationer i skidorientering. 4:e placeringen i SM-budkavle 1966 deras största merit. Stig Danielsson medverkade samma år i landslaget i skidorientering mot Finland. I samband med landskampen skickades Göran Junevik på Giffarnas egen bekostnad med till Finland. I konkurrens med svenska och finska eliten åkte han in på en uppmärksam 5:e plats.

ENAR
HEDBERG

STIG
DANIELSSON

LENNART
ALFREDSSON

1968. Dubbelt Alfta i topp i DM-budkavle. Seniorernas mästerskap hemfördes av: Enar Hedberg, Lennart Alfredsson, Stig Danielsson. Juniorernas färger fördes av denna trio: Sören Voxlin, Lasse Engström, Erik Broman.

1971. Alfta Orienteringsallians, Alfta GIF, nybildade Alfta SOK och ÖSA IF stod som arrangör för SM och RM i skidorientering. Med i arrangörssammanhang garvade och minutiöst förberedande ÖSA-chefen Martin Östberg som tävlingsledare klarade alliansen sitt premiärevenemang på ett sätt som vann alla deltagares gillande. På det aktiva planet var det stiltje inom AGIF. Skidsportens utövare ägnade specialklubben Alfta SOK sina tjänster.

1974. En skidsektion bildades på nytt inom Alfta GIF, samtidigt som återinträde i Svenska Skidförbundet söktes. Hopp finns alltså om att skidsporten åter är på väg att växa sig stark inom Giffarnas led.

FRIIDROTT

1904 anses som den fria idrottens födelseår i Alfta. På inbjudan av AGIF, stiftare JC Brummer kördes då i samband med fotboll en serie tävlingar mot Ockelbo. Hastighetslöpning 100 m, höjdsprång över ribba, spjut och längdsprång var benämningen på grenarna det tävlades i den gången. Lundberg, Alfta, segrade på 100 m och blev tvåa i höjd.

Året därpå var det Ockelbos tur att besöka Alfta. Samma tävlingsprogram kördes. Lundberg vann nu längdhoppet med 4,97 m och kom tvåa i höjd på 1,40 m.

1906 gästade Alfta åter Ockelbo. På tävlingsprogrammet hade nu tillkommit löpning 2400 m med vattenhinder. Segern här gick till Per Persson, Långhed, senare mer känd under namnet "Ruta-Per". Alfta första DM-tecken i fri idrott, eller "allmänna" som sporten benämndes ända fram till 1945, tog "Ruta-Per" hem vid terrängtävlingen i Mohed 1907.

1914. Klubbmatch i terräng mot Edsbyn i samband med fotbollsplanens invigning. Bror Brickman, Alfta, avgick med segern. Därefter började dock svårigheterna torna upp sig. Inte förrän in på 30-talet kom denna idrottsgren i ropet igen. Årsberättelsen 1928 vittnar också om dödläget, vilket belyses av följande: "Frågan är således: kan och skall föreningen göra något för den allmänna idrotten."

1932 hölls de första klubbmästerskapen. Bland deltagarna återfanns t ex: Helge Sund, Birger Blomkvist, Helmer Hedlund, Algot Östh, Gunnar Eriksson och Bror Brickman. Sund vann 100 m på 12,4 sek. Blomkvist hoppade 1,52 i höjd.

1936 arrangerades junior-DM av Afta. Erik Blombergs sedermera lysande karriär inleddes här med seger på 5000 m. Sin första DM-titel i terräng tog Blomberg när han året därpå debuterade i detta sammanhang. 1938 blev Blombergs definitiva genombrottsår. Av hans många förnäma insatser under året kan noteras: 6:a på SM-terrängen i Östersund, seger på 10000 m i DM, 3:a på samma distans i SM, 3:a i ett konkurrenskraftigt lopp över samma sträcka i Oslo samt 2:a i triangeln Hälsingland-Jämtland/Härjedalen-Medelpad efter Gunder Hägg, på ny rekordtid för distriktet. Meriterande seger i anrika Sleipners terräng klass 2. Detta bidrog säkert till att 500 personer bevittnade DM-terrängen som arrangerades av Afta. Klubbens första lag-DM erövrades också under säsongen genom Helge Sund, Helmer Hedlund, Gunnar Svärthagen, Hjalmar Lönngren på 4 x 100 m i Järvsö.

1941. Fred Eriksson debuterade för AGIF med att bli 6:a i SM-terrängen samt 4:a på 10000 m i SM, för att året därpå lägga beslag på 3 DM-titlar och åter bli 4:a på 10000 m i SM. Övergick sedan till Arbrå. Evigt unge Bror Brickman blev mästare på 25000 m i DM.

1943. Föreningens arrangemang av SM-terrängen på 7000 m, den stora händelsen, som blev en stor publikframgång. 1963 betalande står fortfarande som publikrekord för Forsparken i idrottssammanhang.

1944. Axel Eriksson som tidigare noterat fina framgångar i terräng blev nu DM-mästare för juniorer i terräng på både 1500 och 3000 m samt 2:a i juniorernas SM-terräng i Södertälje.

1947. En del tidigare Giffare tävlade för Viksjöfors som i den vevan fått sin idrottsplats klar. Ett år senare enades de båda klubbarna om en sammanslagning. Friidrottsklubben Viksjöfors-Afta, kallad VAIK, bildades och skördade framgångar i stadslöpningar och terräng. Axel Eriksson hävdade sig fortfarande fint. Blev Norrlandsmästare i hinder och 11:a i SM-terrängen. Toppade distriktets årsbästastatistik i fem grenar.

STAFETTLAGET PÅ 4 x 100 I JÄRVSÖ

som 1938 erövrade klubbens första lag-DM i fri idrott.
Fr. v. Hj. Lönngren, G. Svärthagen,
H. Hedlund, H. Sund

1949. Uppåtgående trend igen. Tillsammans med Axel Eriksson bildade Olle Davidsson, Tore Rignell och Sven Olsson ett starkt stafettlag. Vid SM-tävlingarna satte denna kvartett distriktsrekord på såväl 4 x 800 som 4 x 1500 m.

1950. Fria idrotten på topp. Firade stora triumfer samtidigt som föreningen 50-årsjubilerade. En bedrift som gav genklang långt utanför distriktets gränser och måste hänföras till kategorin verkligt ärorika i klubbens historia var segern i Dagens Nyheters stadslopp klass 3. För den prestationen stod följande män: Axel Eriksson, Sven Olsson, Olle Davidsson, Sven Johansson, Bertil Jernberg och Tore Rignell. 70 poäng erövrades i DM, vilket gjorde att klubben stod i särklass inom distriktet. Av de 10 lagpris som stod på spel i DM-sammanhang erövrade AGIF sju. I terräng, stadslopp och längre stafetter gick man segrande fram i samtliga starter. Axel Eriksson satte nytt hälsingerekord på 3000 m hinder. Sven Johanssons 2:a placering på 1500 m hiner vid junior-SM i Lidköping en annan uppmärksammas merit.

Ålfta GIF kom under 50-talet att ytterligare befästa sin ställning som distriktets ledande löparklubb.

1952. Som förste hälsing sedan 1945 underskred Tore Rignell 4-minutersgränsen på 1500 m. Rignells mest uppmärksammade prestation var dock 4:e placeringen på 800 m vid SM-tävlingarna på Stockholms stadion. Fem DM-titlar individuellt och 4:a i lag samt dubbelseger i triangeln var hans övriga främsta meriter denna framgångsrika säsong. De närmaste åren toppades hälsingestatistiken i löpgrenarna av AGIF:arna Olle Davidsson, Evert Lind, Tore Jernberg och Olle Söderholm.

FYRA SEGERVANA STAFETTPOJKAR

Fr. v. Olle Davidsson, Sven Olsson, Bertil Jernberg, Tore Rignell

1955. Tord Altbergs tur att gå under 4 minuter på 1500 m. Inom hopp- och kastgrenarna där det en längre tid varit dåligt beställt med intresset, klev nu Axel Jonsson fram och hoppade direkt in bland hälsingeeliten i längd och tresteg. Året därpå blev han för övrigt SM-sexa i trestegshopp vid Stadiongävlingarna.

1957. Tord Altberg slog igenom på allvar. Vid tävlingar i Enköping noterade han strålande 3,51,8 på 1500 m, nytt hälsingerekord, vilket resulterade i 2:a plats efter norrmannen Anderssen. Dagen efter satte Altberg nytt distriktsrekord på engelska milen med 4,11,3 i ett Stadionlopp och fullbordade med ett tredje på 1000 m i Arbrå, där tiden blev 2,26,3. I samtliga fall var det storlöparen Ingvar Bengtssons hälsingerekord som utraderades.

Naturligtvis får inte den som kom att skörda de allra största lagrarna i friidrott, Ove Berg, glömmas bort i sammanhanget. Visserligen avflyttade Ove rätt tidigt från Hälsingland och Alfta, men hann ändå med en del uppmärksammade insatser som Giffare. Inte minst sista året, 1964, då han vann såväl 100 som 400 och 800 m både i junior- och seniorklassen på DM. Ove Berg satte för övrigt det året rekord för Hälsingland vad beträffar erövrade DM-tecken under en säsong, närmare bestämt 11 st.

I denne Berg, som sedan under sin tid i Hofors kom att utvecklas till landslagsterriern på medeldistans, levererade alltså lilla Alfta en förmåga utöver det vanliga. Sagan Ove Berg innebar också nästan slutet på den gyllene löpar-epoken och friidrotten överhuvudtaget i Alfta. Grenen finns visserligen fortfarande kvar på föreningens program. Aktiviteten är emellertid obefintlig, synd, särskilt med tanke på de fina traditioner AGIF här har att försvara. Inom friidrottsleden har därför länge efterlysts någon med ambitioner att blåsa nytt liv i denna tjusiga sport.

BANDY

1922 började man leken med det lackröda nystanet på sjöisarna i Alfta omgivningar. För denna sport, som skulle bli den första och till dags dato enda i vilken Alfta GIF nått allsvensk upphöjelse, var dock före i portgången verkligt trögt. Många svårigheter tornade upp sig. Bl a var det ett styvt jobb att få till stånd målburar. Dessa placerades så småningom på Kyrktjärn, som blev Giffarnas första bandyplan. Där utkämpades sedan under primitiva förhållanden många hårda och minnesrika drabbningar.

1925 spelades den första riktiga matchen. Alfta besökte då Edsbyn och fick vända hem med ett svidande 8 - 0-nederlag på halsen. Kommande års returmöte i Alfta slöt också med seger för "Byn". Därefter blev det åter stiltje på bandyfronten i Alfta en tid. Främsta anledningen härtill var nog det betungande arbetet med att hålla banan i speldugligt skick genom skottning för hand. Bandyndens förespråkare gav sig dock inte så lätt. Med Edvin Forsmark, Holger Jönsson, Sven Löf och Erling Boberg som främsta förespråkare togs det nya tag. En del vänskapsmatcher spelades innan man vann inträde i Bollnäs-serien, där det blev serieseger 1930. Edvin Forsmark, Helge Sund och Hugo Persson ansågs som Alfta bästa spelare av den generationen.

AGIF var nu klart för spel i Hälsingseriesen, som blev lagets hemvist till mitten på 30-talet. Den serien vanns nämligen 1936, och gav Alfta möjligheter att via kval ta ytterligare ett steg uppåt på serieskalan. I den avgörande matchen om en div 2-plats som spelades på Forsparken slogs Ljusdal tillbaka med 1 - 0. Denna seger ansågs på sina håll som mycket märklig emedan Ljusdal höll sig med något så fint som tränare. En inte alls vanlig företeelse på den tiden. Inför div 2-sejouren flyttade Sixten Söderholm till Edsbyn, varför Alfta-målet kom att vaktas av Erik "Budda" Borg, på den tiden ansedd som Hälsinglands bästa på posten.

1940 blev bandylagets klang- och jubelsäsong, lagom till föreningens 40-årsjubileum. Serien inleddes lyckosamt med 5 - 1-seger över Sandvikens IF. I ortspressens referat framhölls särskilt Tage Larsson, Arne Boberg, Lasse Jonsson och Nisse Norling. Också på den tiden brukade Voxnadsderbyna mellan grannrivalerna Alfta-Edsbyn utgöra vinterns höjdpunkt. Den här gången emotsågs drabbningen med extra spänning eftersom utgången av den kom att bli avgörande för var seriesegern hamnade. Efter 2 - 0-ledning för "Byn" såg det illa ut, men Ivar Quick både reducerade och kvitterade, varpå även Sten Svensson gjorde två mål, vilket betydde att seriesegern var i hamn.

Så här såg det historiska laget ut som förde Afta GIF till allsvenskan i bandy: Erik Borg, Bengt Jonsson, Bernhard Jönsson, Ragnar Norlin, Arne Boberg, Nils Norling, Ivar Hansson, Tage Larsson, Sten Svensson, Lasse Jonsson och Ivar Quick.

ALLSVENSKA BANDYLAGET 1940

Stående fr. v. J. Jernberg, lagl., L. Jonsson, I. Kvik, R. Norlin, A. Boberg, I. Hansson, T. Larsson, S. Svensson, N. Norling. Knästående fr. v. B. Jönsson, E. Borg, B. Jonsson

Efter allsvenska upphöjelsen kunde Afta på senvintern samma säsong slå ut Edsbyn även ur DM, segersiffrorna nu blev 4 - 3. Inför starten i storserien påföljande år hopade sig emellertid olyckorna över Afta-bandyn. Till följd av andra världskriget hade Giffarna nästan hela det lag som vann div 2 ute i beredskap och gavs ingen möjlighet att hävda sig mot de allsvenska storheterna. Afta lyckades bara skrapa ihop 1 poäng i det förnäma sällskapet, och fick alltså direkt ta steget tillbaka ner i tvåan. Efter något års spel i div 2 med växlande lycka, lades även bandyn ned en tid.

1946 gjordes ännu ett försök att få Afta-bandyn på fötter, men konkurrensen från Edsbyn och Bollnäs, som båda höll till i allsvenskan, var för svår. När sedan ishockeyn trädde in på arenan var Afta-bandyns saga all. Några av Giffarnas bästa spelare, som Sten Svensson, Gunnar Östberg, Gösta Olsson, Henry Callmyr och Tage Larsson tog då steget över till Viksjöfors, som just fått landbana för bandy på sin nya idrottsplats. Bandyn var dock på sin tid en stor sport inom Afta GIF, allsvensk som man kan berömma sig av att ha varit i densamma en gång.

ORIENTERING

Första gången Alfta representerades i en orienteringstävling av format, lär ha varit när DM arrangerades av AGIF i "Ruta-Per" Perssons regi. Man skrev då år 1927.

Vid denna tidpunkt var intresset för skogssporten inte överdrivet stort inom föreningen. Deltagarna från Alfta var därför också handikappade på grund av bristande kunskaper om utrustning, som t e x att man då i regel använde sig av en vanlig rund luftkompass m fl primitiva hjälpmedel. Trots detta hävdade sig AGIF:s representanter från början fint i konkurrensen inom distriktet. Debutåret i DM blev det en 3:e plats i lag genom Bror Brickman, Birger Blomkvist, Axel Hedlund och Holger Jönsson.

1930. Dubbelt Alfta i DM-toppen. Birger Blomkvist blev föreningens första individuella mästare i grenen, med Bror Brickman som 2:a. 1932 kan nog betraktas som det år då skogsluffningen i Alfta slog igenom på allvar. Arne Kvisth ställde sig då i spetsen för en orienteringssektion och lyckades öka intresset genom att anordna träningstävlingar och bidra med teoretiska kunskaper.

ALGOT ÖSTH
vinner sitt första DM 1936

1935 arrangerades DM på nytt av Alfta GIF. Erik Blomberg vann individuellt och tog tillsammans med Algot Östh och Sven Svensson även lagsegern. För första gången kvalificerade sig en AGIF:are för deltagande i SM. Denne var naturligtvis Algot Östh, som hedrade sig själv och föreningen med att bli 19:e man. Kommande år ännu större framgångar i DM med fyra AGIF:are bland de tio bästa: 1:a och DM-mästare Algot Östh, 3:a Erik Blomberg, 5:a Sven Svensson, 9:a Einar Berglund. Att Alfta stod i en klass för sig i lagtävlingen behöver väl knappast påpekas.

1937 tog föreningen sin första DM-titel i budkavle genom Algot Östh, Erik Mårtens och Erik Blomberg.

1939 huserade trion Erik Blomberg, Algot Östh och Jonas Jonsson efter behag i DM beläggande de tre första platserna. Orienterarna har ju alltid varit ett hårdat släkte, som med liv och lust gått in för sin sport. Från detta år kan nämnas en bravad Algot Östh utförde, som verkligen ger belägg härför. Östh skulle representera AGIF vid Smedjebackens nationella tävlingar, där han för övrigt blev 7:a. Fredag morgon startade han från Älvkarhed på cykel, anlände till Smedjebacken kl 17.00 efter att ha tillryggalagt en sträcka på 20 mil. Tog det lugnt på lördag. Söndag: tävling ca 12 kilometer, varpå Östh tog tåget till Falun, därefter buss till Enviken för övernattnig. Måndag morgon grenslade han åter cykeln och trampade hem till Älvkarhed. Hur många utför i dag den prestation bara resan innebar? Östh kom samma år 7:a även i SM.

1940. Ett jubileumsår som förgylldes av våra skogsluffares verkligt stronga insatser. AGIF kunde nu stoltsera med en svensk mästare i sina led. Det var då som Erik Blomberg vid SM-tävlingarna i Karlskoga sensationellt satte hela elitkopplet på plats. 6:e man i SM-prislistan var också en AGIF:are, Algot Östh, som under året dessutom belönades med den förnäma utmärkelsen skogskarlarnas guldmarke.

1942 blev åter ett toppår för Alfta orienterare. Den här gången var det i SM-sammanhang rutinerade och alltid pålitlige Algot Östh som fick en välförtjänt fullträff och lade beslag på SM-titeln vid tävlingarna i Voxna-skogarna. "Professorn" som Östh kom att kallas i orienteringskretsar genomförde förresten alla sina tävlingar denna säsong med osviklig precision.

Bland hans övriga meriter kan nämnas: 2:a på sin sträcka i SM-budkavlen, lagsegrare i såväl individuella som budkavle-DM, 1:a i DM och klubbmästare. Detta verkligt ärofyllda år som gjorde AGIF:s skärmletare riksbekanta, blev det faktiskt dubbelseger för Giffarna i SM, nya stjärnskottet Sven Thyr kom nämligen 2:a efter "Östhen" i SM-prislistan.

ERIK BLOMBERG
löper i mål och vinner SM i orientering
i Karlskoga 1940

Algot Östh, Sven Thyr, Erik Svensson och Fred Eriksson bevisade sedan Alftas suveränitet inom distriktet genom att i individuella DM i nämnd ordning belägga de fyra första platserna. Bror Brickman vann dessutom DM för oldboys. Föreningens snabba utveckling inom skogssporten kulminerade alltså i de prestationer som under 40-talets inledning gav genklang vida omkring. Även om framgångarna i fortsättningen helt naturligt inte blev av samma format kom i första hand "Professorn" Östh, Sven Thyr, Erik Blomberg att ännu några år sprida glans över AGIF,s orientering.

1943. Seger i DM-budkavlen genom Blomberg, Thyr, Östh. "Professorn" vann också Rehns vårororientering, Edsbyns och Malungs nationella. 1944. Sven Thyr hemförde första Norrlandsmästerskapet till Alfta. Även i natt-DM gick segern till Thyr.

1945. Algot Östh såg till att Giffarna för första gången blev representerade i orienteringslandslaget. Östh skötte förstås uppdraget med heder och ingick som medlem i det segrande svenska laget. 1946. Östh hade nu uppnått oldboysåldern. Trots detta uppnådde han många meriterande placeringar i seniorklassen. Uttogs även nu i fyrlandskampen som gav en berömvärd 11:e plats i utbyte.

1948. Alfta distanserade storheter som Goterna och Fredrikshof i Hälsingekavlen. Segrarlaget: Erik Blomberg, Nils Svedberg, Karl Gustafsson, John Engdahl, Gösta Viklund, Olle Svedberg och Martin Östberg.

1952. Också nu var triumfen i Hälsingekavlen största bedriften. I konkurrens med hela mellansvenska och södra norrlands skärmetarelit lämnade man närmaste lag, Matteus-Pojkarna, Stockholm, 1 timme och 5 minuter efter sig. Giffarnas färger fördes nu av följande manskap: John Engdahl, Erik Andersson, Karl Gustafsson, Evert Svedberg, Thure Persson, Gösta Viklund och Martin Östberg. Fenomenet Algot Östh hängde med och hävdade sig gott i oldboysklassens konkurrens till och med slutet på 50-talet. Övriga från storhetstiden hade gjort sitt och en generationsväxling var på gång.

Gösta Viklund som 1950 genomförde nästan alla sina starter med att passera målskynket som nummer ett, såg till att AGIF,s stolta traditioner vidmakthölls bäst de närmaste åren. Viklunds allra främsta merit var 1954 års seger i Bergviks nationella stortävling Arne Nordkvists Minne. 1955 segrade han i Buwallsträffen i Klövsjö, nationell tävling med stort deltagarantal, varav många av yppersta elitklass. 1956 3:a i Rehns BK,s krävande stortävling 2-mila.

Orienteringen började nu alltmer vinna terräng på spinnsidan även i Alfta. Sålunda noterade sig Greta Östberg för seger i damernas DM såväl 1955 som 1956 och spädde på med en tredje DM-titel 1960.

1965 noterade unga flicktrion Eva Jonsson, Siv Larsson och Britt-Marie Jonsson nästan idel toppresultat och blev året efter 2:a i lilla Hälsingekavlen.

1967 svarade Lennart Alfredsson för en av årtiondets bästa prestationer på herrsidan genom att bli Norrländsk Mästare.

Eva Jonsson, Siv Larsson och Britt-Marie Jonsson, de lovande flickorna som nu kommit upp i junioråldern, svarade för bedriften att med över 9 minuter vinna Storsjöskavlen i konkurrens med betydligt namnkunnigare damlag.

1968. Eva Jonsson började nu på allvar låta tala om sig i större sammanhang. 2:a placeringen i junior-SM smäller väl allra högst, dessutom blev hon Norrlandsmästare, distriktsmäster och klubbmästare.

Maths Östberg vann denna säsong nästa alla sina tävlingar i pojkklassen.

1970. Sista året Alfta GIF bedrev orientering aktivt, blev det segrar i DM-budkavlen för såväl seniorer som oldboys och damer. I natt-DM vann Karin Delin seniormästerskapet och Britt-Marie Jonsson juniorernas dito. Eva Jonsson tog DM-titeln i dagtävlingen.

Orienterarna drog sig sedan ur AGIF för att ägna andra klubbar sina tjänster. En orienteringssektion finns visserligen fortfarande kvar inom Alfta GIF, dock med verksamhet mest förlagd till arrangörsplanet.

1972 arrangerades således "Ålskubbet", Norrlands dittills största orienteringstävling, med över 1800 anmälda deltagare, i ÅSA IF,s och AGIF,s regi. Främst genom att på området rutinerade och kunnige ÅSA-chefen Martin Östberg ställde sina resurser till förfogande, roddes även denna omfångsrika apparat i hamn på ett förtjänstfullt sätt.

CYKEL

Med Holger Jönsson som främste pådrivare startades 1930 serietävlingar på cykel i Alfta GIF,s regi. Någon riktig entusiasm för grenen verkade dock inte finnas inom Giffarnas led. Cykelsporten blev därför inte långlivad på föreningens program.

Under ett par säsonger var det emellertid rätt livligt på cykelfronten i Alfta. Två andra lagpris i DM hemförde också klubben genom Edvin Näslund, Sigfrid Persson och Edvin Altberg åren 1933 och 1934. Trion Hubert Nyholm, Gunnar Jonsson och Olof Persson åkte dessutom in på bronsplats i juniorens DM år 1933.

Under sin korta karriär på området hann Alfta GIF även med att arrangera ett DM på cykel, vilket skedde 1934. Samma juniortrio som grejade brons året före, gjorde om bravaden också på sin egen mammas gata, denna gång på såväl 10 som 100 km. Detta evenemang innebar också slutet på Alfta-Giffarnas korta cykelhistoria.

ISHOCKEY

1947 introducerades denna nya form av issport, för att möjligen axla bandyns fallna mantel i Alfta. Efter mycket uppoffrande frivilligt arbete hade en komplett ishockeybana kommit till stånd vid järnvägsstationen. På förvintern 1947 tog Warpens B-lag (föregångare till Bollnäs IS) och Alfta banan i besittning för premiärmatch. Ishockeyns förespråkare inom föreningen ansåg sig direkt få belägg för att man satsat rätt. Över 200 personer bevittnade nämligen evenemanget, som mest var ett prov, för att se hur pucksporten skulle mottagas i Alfta.

Dessa mannar förde AGIF,s färger i föreningens första ishockeymatch: Gunnar Östberg, Enar Lindkvist, Curt Linngård, Sven Persson, Rune Lindkvist, Helge Pettersson, Åke Good, Gunnar Jonsson, Henry Callmyr och Ture Pettersson. Av dessa hade bara Enar Lindkvist, Sven Persson och Henry Callmyr tidigare provat på spelet i fråga. Hemmapojkarna gick ändå till verket med friskt mod. Förlust blev det visserligen, men med så hedersamma siffror som 4 - 5. Bollnäslaget innehöll förresten också två A-lagsspelare, av vilka 3-målsskytten Nicklas Johansson verksamt bidrog till deras seger. Alftas målgörare i denna historiska match var Helge Pettersson, Rune Lindkvist, Sven Persson och Henry Callmyr. I ortspressen betecknades Curt Linngård, Helge Pettersson, Henry Callmyr och Gunnar Östberg som hemmalagets bästa förmågor.

Vid banans officiella invigning den 21 december uttryckte Hälsinglands Ishockeyförbunds ordförande John Erik Blom, Bollnäs, sin glädje över att distriktet begåvats med ytterligare en ishockeyarena. Warpens A-lag som svarade för motståndet i invigningsmatchen, bereddes sensationellt lika stora svårigheter som sina reserver att komma till tals med de fräcka uppstickarna från Alfta. Det rutinerade div 2-laget måste faktiskt ta fram sina allra bästa takter för att klara hem en 3 - 2-seger, sedan hemmalaget ett tag i andra perioden haft ledningen med 2 - 0.

AGIF,s första seriematch spelades i div 3 Hälsingeserien mot Warpen B på banan i Alfta. Hemmalaget visade imponerande takter och vann med hela 10 - 0. I femte omgången gick nykomlingen Alfta upp till serieledning efter att ha kvaddat Ljusne B med 8 - 2. Försättningen blev dock inte lika lyckosam. Men 4:e placeringen under debutåret behövde man naturligtvis inte skämmas över.

I DM-turneringen kom Giffarna att framstå som det stora utropstecknet. Efter att ha inlett med 7 - 1 mot Marma, svarade Alfta för den verkliga knallsensationen, Warpen avfärdades med 8 - 6.

Lokalpressen poängterade efter denna händelse att Alfta redan fått fram två puckare av yppersta distriktsklass i Curt Linngård och Henry Callmyr (3-måls-skytt förresten). Båda kom också att infria förväntningarna, Curt kom f ö att framstå som en av hälsingehockeyns absolut största, hela 51 gånger anlätades han i landskapslaget. Alftas stronga insatser gjorde att ishockeyn redan fått ett rejält grepp om publiken. När det var dags för DM-final mot F 15 kantades Alfta-rinken av över 400 personer. Tyvärr var inte isen av bästa beskaffenhet, vid ställningen 4 - 2 till gästerna måste också matchen brytas. Det efterföljande omspelet vann F 15 med 3 - 0. Föreningens första ishockeysäsong gav dock ett facit över all förväntan, och naturligtvis mersmak.

Säsongen 1948 - 1949 blev inte lika lyckosam som den första. Anledningarna var flera, bl a var lagets storheter Curt Linngård och Henry Callmyr borta på grund av militärtjänst. Laget spelade i div 3 Norra Uppsvenskan, där det blev en 5:e placering, vilket betydde degradering till Hälsingserien. Under säsongen spelades också den första internationella matchen på Alfta-banan. Curt Linngård gästspelade då i Giffarna som slog finska div 2-laget Arsenal med 4 - 1.

1949 - 1950. Edsbyns allsvenska bandyspelare Herbert Swartzwe och Allan Arvidsson uppträdde mellan varven i Alftas puckgång. Laget slutade på 2:a plats i Hälsingserien.

1951 - 1952. Under sin femte säsong kunde AGIF inregistrera sin första serieseger. Div 4 Hälsinge-Gästrikserien vanns nämligen, 4 poäng före Norrsundet. Segrarlaget: Haldo Östlund, Åke Berth, Curt Linngård, Ture Pettersson, Göte Good, Roland Gustavsson, Ragnar Berth, Roland Olsson, Olle Algotsson, Eskil Larsson, Henry Callmyr och Olle Henriksson.

Curt Linngård

"Pelle Plätis" Alfta GIF:s snidare på ishockeybana och fotbollsplan.

1954 - 1955. Den hittills framgångsrikaste säsongen i föreningens unga puckarhistoria, med serieseger i div 3 Östra Uppsvenska för A-laget, samtidigt som både junior- och pojklaget blev distriktsmästare. Efter förlust i första div 2-kvalet mot Morgårdshammar med 13 - 1 hjälpte det inte att returmötet vanns med 5 - 3. Man var beredda på att få stanna i trean. Glädjen blev därför stor när Ishockeyförbundet meddelade att laget trots allt skulle beredas plats i den högre serien. Div 2-upphöjelsen grejades av följande grabbar: Tage Mattsson, Ture Pettersson, Curt Linngård, Evert Larsson, Sten Åkerlind, Olle Henriksson, Sigvard Larsson, Henry Callmyr, Ragnar Berth, Allan Persson, Eskil Larsson och Olle Algotsson.

1955 - 1956 inregistrerades nya fina framgångar. Giffarna kom sensationellt före etablerade storheter som Strömsbro och Ludvika och nytt div 2-kontrakt var ett faktum. Klubben kunde för första gången också titulera sig DM-mästare, efter 3 - 3 hemma och en överraskande 2 - 1-triumf borta mot Marma.

1958 - 1959 stod AGIF som värdar för sin första landskapsmatch i ishockey. Hälsingland tog då emot Gästrikland i Alfta, där en rekordpublik på 1227 personer mött upp till evenemanget. Föreningen fick ampla lovord för de perfekt skötta arrangemangen.

1959 - 1960 flyttade ishockeyn "hem" till Forsparken.

1960 - 1961. Efter att i sex år ha tillhört div 2 fick nu Alfta respass ur serien. Intresset var det emellertid inget fel på. Trots bottenplaceringen lockade säsongens derby mot Warpen hela 1407 åskådare till Forsparken.

1961 - 1962. Vistelsen i den lägre serien blev bara ettårig. Efter en spännande klappjakt med Ljusne kunde Alfta med knapp marginal hemföra div 3 Hälsingserien. En utökning av antalet lag i div 2-serierna gjorde att laget fick ta steget upp även nu trots att man hamnade sist i sin kvalgrupp.

1962 - 1963. Alfta tackade för förtroendet att få gratisskjuts till tvåan på ett föredömligt sätt. Giffarna gjorde nämligen sin bästa säsong genom tiderna, vilket resulterade i en meriterande 2:a plats i det förnäma sällskapet. Särskilt minns man det årets avslutningsmatch mot obesegrade suveräna serievinnarna Strömsbro på Forsparken. Den matchen slogs sedan upp med följande stora rubriker i tidningen Ljusnan: "Sensation av Alfta, Spiken mera landslagsmässig än Perra Härdin." Jättematch av Alfta - 6 - 2. Strömsbros målvakt inte obekante Honken Holmkvist överglänstes också klart av Alftas nästan alltid omutlige puckmotare Tage Mattsson, som tillsammans med Tord "Spiken" Norlin blev de allra största matchhjältarna denna klang och jubeldag för Alfta-hockeyn.

1963 - 1964. Märklig förvandling, föregående säsong strålande takter var som bortblåsta. Laget fick åter lämna div 2-sällskapet.

1964 - 1965. Ljusare tider igen, toppkonkurrenterna i div 3 distanserades klart. Som kronan på verket avslutades säsongen med att arvfienden Warpen sattes på plats i DM-finalerna. Efter 7 - 4-seger borta räckte det med 4 - 4 hemma för att lägga beslag på mästartiteln.

1965 - 1966. En ny uppsättning DM-tecken bärgades, vilket måste anses som A-lagets bästa bedrift denna säsong. Finalmotståndare nu var Ljusne som besegrades med 6 - 4 borta och 6 - 3 hemma. Juniorerna blev också distriktsmästare och fick härigenom representera Hälsingland i junior-SM om Anton Dup, där giffarna genom att avfärda Frösö IF med 11 - 1 på Forsparken överlevde första omgången. Mot allsvenska Vifsta/Östrand (numera Timrå IK) stötte man emellertid på patrull (11 - 3-förlust uppe i Sundsvall).

1968 - 1969. En olycklig säsong som resulterade i att div 2-mandatet förlorades för en tid framåt.

1969 - 1970. Div 3 Hälsingserien vanns i utklassningsstil utan poängförlust. I div 2-kvalet blev det dock tvärstopp mot Storvik som efter 5 - 2-seger på Forsparken tog steget upp sedan man klarat 5 - 5 i returmötet.

1972 - 1973. En historisk säsong för AGIF,s puckare som under pågående säsong kunde ta distriktets första - och hittills enda - ishall i besittning. Detta celebrerades också med att lägga beslag på serieguldet i trean. Den här gången var det Valbo som genom att vinna båda drabbningarna med 4 - 2 grusade Alftas förhoppning om div 2-spel.

I samband med att Svenska Ishockeyförbundets ordf Helge Berglund den 10 februari officiellt invigde Alfta ishall, uppvisningsspelade "Gamla Tre Kronor" mot ett förstärkt Alfta, som inför en publik på drygt 1500 personer gavs en lektion med 10 - 2. På hösten fick Alfta också stå som värd för en spelomgång av Svenska Ishockeyförbundets och Sveriges Radios populära arrangemang TV-pucken.

1973 - 1974. Alfta förlorade endast en match i div 3 Östra B och ståtade därmed som säkra serievinnare. Den här gången genomfördes även kvalet till tvåan med framgång. Strands IF från Hudiksvall sattes på plats i båda matcherna, 3 - 2 borta och 4 - 3 hemma.

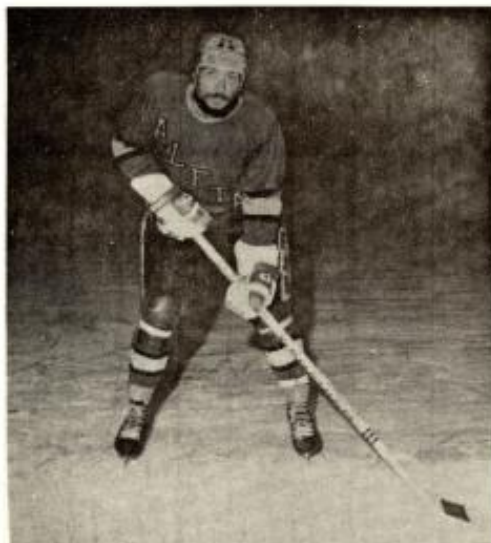
Sven Inge Ehn

Tre Kronor hade förlagt sitt träningsläger inför VM till Alfta och spelade i samband därmed en match mot Hälsingland som bevitnades av omkring 2000 personer i ishallen. I hälsingelaget medverkade Alfta-spelarna Sven Inge Ehn och Kjell Persson. Målvakten Sven Inge Ehn tilldelades också Hälsingekurirens utmärkelse "Silverpucken" som distriktets bästa ishockeyspelare under säsongen.

KJELL PERSSON

En av AGIF:s bästa spelare i såväl fotboll som ishockey under 70-talet.

Alfta ishockeyns förste utlänning "Kanadensären" Iain Douglas spelar med i Årets lag

1974 - 1975. Efter fem års bortavaro blev återkomsten till tvåan rätt motig. Giffarna som nu placerats i div 2 Norra B hamnade med sina 3 poäng sist i tabellen. Genom omläggning av seriesystemet så att de olika serierna nu benämns elitserien, div 1, div 2 osv får Alfta spela kvar i tvåan kommande säsong.

Av resultaten i höstens hittills avverkade träningsmatcher att döma bör AGIF:s puckare kunna hävda sig bra i den nya div 2-serien.

ISHOCKEY A-LAGET

Stående: NE Olsson, A Ingemarsson, O Linngård, M Malm,
S Eng, I Douglas, G Olsson, JO Olsson, S Bodin,
G Söder, T Söder, O Eldeskog, H Apelgren,
PA Apelgren, O Åberg, JO Alfredsson.

Sittande: PE Mårtens, A Hågeborg, H Jonsson, K Persson,
B Östlund, S Apelgren, G Johansson.

ALFTA ISHALL

HANDBOLL

1950 bildades inom Alfta GIF en damsektion, vars huvudsakliga uppgift blev att omhulda den vid tidpunkten i fråga allt populärare damhandbollen. Distriktets klubbar saknade då i regel lokaliteter för inomhusspel, varför sporten bedrevs sommartid, med fotbollsplanerna som matcharenor. När man 1951 gav sig med i Voxnadals-serien, ställdes Alfta mot konkurrenter som gett sig med i gamet några år tidigare och alltså var mer rutinerade och bevandrade i spelets finesser. Alftaflickorna överraskade trots detta med att direkt blanda sig i toppstriden. Debutåret liksom det därpå följande slutade nämligen Alfta på 2:a plats i serien.

1955. Alfta och just då mycket starka Viksjöfors etablerade en otroligt jämn och spännande jakt om seriesegern. Lagen stannade på samma poäng och med lika målskillnad. På grund av färre inspelade mål fick Alfta finna sig i det oblida ödet att bli förvisade till andra plats också nu.

1956 och 1957 kom dock de verkliga fullträffarna. Alfta svarade för bedriften att inte förlora en seriematch på två år, vilket naturligtvis resulterade i två överlägsna seriesegrar.

1956 bevisade man ytterligare sin suveränitet inom distriktet, genom att lägga beslag även på DM-titeln. I finalerna vann Alfta och Hudiksvalls IF respektive hemmamöten. Tredje och avgörande matchen på neutral plan slöt dock med 3 - 0-seger för AGIF, som representerades av följande flickor: Sonja Bergkvist, Vera Elversson, Elly Granmyr, Gun Hall, Rut Jonsson, Margareta Boberg, Marianne Olsson, Ingrid Eriksson, Anny Persson och Torbritt Rignell.

1958. På grund av att många flickor slutade, och några föredrog att spela i andra klubbar, följdes framgångarna av att man helt enkelt inte kunde mönstra ett lag för seriespel, varför verksamheten låg nere.

1959. Start på ny kula med idel nya flickor, som trots att de visade gott gry inte undgick jumboplatsen i serien. Man kom dock snabbt igen. Bättre än tvåa blev man emellertid inte de närmaste åren. Hellbo hade nu övertagit befälet och huserade efter behag inom distriktets utomhushandboll. Laget genomförde bl a 49 förlustfria matcher innan Alfta bröt deras segersvit 1963. I detta skede tog Hudiksvalls ABK upp damhandbollen på programmet och kom direkt att bli en av Hälsinglands dominerande klubbar på området.

1967 - 1968 satsade Alfta verkligen hårt på handbollen och flickorna visade stor träningsflit. Den länge efterlängtade Sporthallen skulle nämligen bli klar till kommande inomhussäsong. Suveräna ABK vann även nu utomhusserien, dock bara på bättre målskillnad än Alfta. Trots att man drogs med svåra träningsförhållanden, och måste spela hela höstsäsongen borta (Sporthallen invigdes i december) överraskade Alfta med att vinna Södra Hälsingesperien under sin debutsäsong inomhus.

1968 - 1969 måste man återigen med knapp marginal ge vika för segervana ABK, Hudiksvall, såväl utomhus, som i den nyinstiftade inomhussperien div 2 Södra Norrland. I DM blev det emellertid Alfta förunnat att triumfera, ABK avfärdades med 8 - 5 i en bra och dramatisk match och AGIF var för första gången mästare inomhus. Laget: Gun Larsson, Marianne Österberg, Anny Rehnström, Ulla Forslund, Kristina Jonsson, Karin Wiik, Ann-Britt Mårtensson, Margareta Jonsson, Anna Sjökvist och Birgitta Lindkvist.

1969 - 1970. Efter idrottshallarnas tillkomst avtog intresset för utomhusspelet, som i och med denna säsong avverkades för sista gången i distriktet. DM blev som vanligt en affär mellan Alfta och ABK, där tre hårda finalduster måste tillgripas innan Hudik-laget stod som mästare. Inomhus avgjordes div.2-serien i en renodlad final ABK - Alfta sista omgången. Via en knapp 6 - 5-triumf inkasserade ABK ännu en serieseger. Till och med säsongen 1973 - 1974 vidmakthölls den här tågordningen mellan distriktets dominerande klubbar i damhandboll, d v s ABK tog guldet medan Alfta fick nöja sig med att komma på silverplats. Därigenom kom Alfta också att tre säsonger å rad kvalificera till SM-slutspel, vilket blev belöningen för de två första lagen i Norrlands-grupperna av div 2. I det sammanhanget var dock Alfta för orutinerade för att göra sig gällande.

1974 - 1975. Efter ny ordning i seriesystemet återfanns nu Hudiksvalls ABK i div 3. Därmed var det fritt fram för Alfta att lägga beslag på seriesegern i div 4 Hälsingland där man nu deltog. Som komplement till 1:a placeringen i serien kammade man även hem en ny uppsättning DM-tecken. ABK (som åkte ur div 3) slogs ut i semifinalen, varpå det blev klar finalvinst mot Arbrå. Kommande säsong återfinns Alfta som ensam hälsingerepresentant så högt upp på serieskalan som div 3 Norra Mellansvenska. Där kommer AGIF-flickorna att konfronteras med nya intressanta bekantskaper från Dalarna, Gästrikland och Uppland, som kan leda till nyttiga lärdomar, och även bör bidra till ökat intresse för sporten.

HANDBOLLSÅMER

Övre rad: B Larsson, U Forslund, AL Forslund, C Lund,
A Rydesäter, AB Johansson, Sten Berggren [ag].

Nedre rad: L Norling, K Hallfors, K Åstrand, A Andersson,
A Rehnström.

AIFta GIF:s styrelse 1975.

Stående: Ake Jansson, Ove Norén, Ulla Forslund,
Rune Arnells.

Sittande: Enar Eriksson, Lennart Kiltorp, Stellan
Ivarsson.

SLUTORD

När detta nedpräntas kan Alfta GIF blicka tillbaka på en lång och i många avseenden skiftande verksamhet. Under sin 75-åriga tillvaro, en mycket aktningvärd ålder även för en idrottsförening, har Giffarna som framgår också haft många strängar på sin lyra. Sex sektioner, ishockey, fotboll, handboll, skidor, friidrott och orientering, finns i dag kvar på föreningens program. Aktivitet i egentlig mening bedrivs dock bara i de fyra förstnämnda. AGIF har för närvarande 417 medlemmar.

En idrottsförening har i dag stora svårigheter att brottas med, både i form av ekonomiska och andra problem som tornar upp sig. Vare sig det gäller aktiva idrottsutövare eller ledare, är det en följd av arbete, om önskade resultat skall uppnås. Trots detta blir inte resultatet alltid bra, motgångarna kommer och i samband därmed olika åsiktsriktningar, det kan rentav verka betungande och hopplöst det hela. Plötsligt kanske läget ljusnar, framgångarna komma, och allt är frid och fröjd, det blir en glädje att jobba. När svårigheterna uppstår brukar i regel en förenings sammanhållning sättas på hårda prov.

En idrottsförening kan i nuläget jämföras med vilket företag som helst, bra skött utvidgas densamma, vilket i sin tur innebär ännu mer arbete för att hålla standarden vid liv. För att sedan existera och utvecklas måste det finnas medlemmar med ett enormt intresse, villiga att offra den tid som erfordras härför.

Naturligtvis skulle många namn här kunna framhållas, vars arbete inom AGIF inte nog kan uppskattas. Utöver de här nämnda finns säkert händelser och episoder som varit värda att noteras. I så fall är det inte på grund av medveten glömska de ej medkommit här.

Ett tack därför till alla gamla och unga AGIF:are vars uppofterande arbete under de gångna 75 åren gjort Alfta Gymnastik- & Idrottsförening till vad den varit och i dag är. Må vi dessutom med extra aktning och vördnad minnas de pionjärer som lade grunden till det som senare tidens efterföljare haft att bygga vidare på.

Till sist en förhoppning om att alla kategorier AGIF:are även i fortsättningen skall dra sitt strå till stacken för idrottsarbetet, och idrotten därmed växa sig stor och stark till fromma för ungdomen också i framtidens Alfta.

PRESENTATION AV ALFTA GIF JUBILEUMSÅRET 1975.

HUVUDSTYRELSEN

Lennart Kiltorp ordf, Enar Eriksson sekr, Stellan Ivarsson kassör,
Ulla Forslund, Rune Arnells, Åke Jansson, Ove Norén.

FOTBOLLSSEKTION

Enar Eriksson, Rudolf Larsson, Jan Broqvist, Tord Altberg, Per Erik Algotsson,
Axel Mårtens, Tord Norlin, Tomas Linngård, Arne Thelin, Olle Algotsson, Leif
Hallberg.

ISHOCKEYSEKTION

Åke Jansson, Jan Erik Grims, Per Bucht, Nils Erik Olsson, Bo Hedlund, Kar-
Eric Blanck, Uno Hellgren, Ulf Björling, Jan Eric Forsell, Tomas Linngård,
Tomas Jonsson.

HANDBOLLSSEKTION

Sten Berggren, Ulla Forslund, Anny Rehnström, Ann Britt Johansson, Laila
Norling, Barbro Larsson, Karin Åstrand.

SKIDSEKTION

Ralf Jäfs, Rune Arnells, Vilgot Olsson, Georg Lindqvist, Rune Hagdemyr.

ORIENTERINGSSEKTION

Martin Östberg, Åke Good, Gösta Wiklund.

FRIIDROTTSSEKTION

Ivar Andersson, Gösta Westman, Tage Larsson, Georg Lindqvist, Ralf Jäfs.